

Tik šie paršeliai labai maži ir labai... slapti. Dienomis, sulindę į minkštas kojines, jie tyčiausiai miega giliausiuose stalčiųų kampučiuose.

Tačiau kai pradeda temti ir namai priplūsta žiovuliukų, šitie paršiukai tekini lekia pas savo vaikelius.

Priglunda prie ausies ir ima...

šnabždėti.

Mat šių paršiukų darbas – prižiūrėti, ar sapnai gerai liejasi. Įdeda į ausytę kokį žodį ar spalvą, o kartais – ir melodiją, ir sapnai patys sau tik teka, tik teka. Gražu sapnuot. Vos pajutęs, kad vaikelis muistosi, paršiukas tučtuoju patikrina, ar sapnas neprakiuręs, ar kur nebėga pro šalį, ar koks košmaras nesitaško savo piktom letenom. Suskumba tada pagalvinis paršelis vėl visokių gerumų šnibždėt, dainuot ar piešt. Ir vėl vaikelis miega. Kaip paršelis kojinej.

